

Ukryta historia werseu czterdziestego — numer trzydziesty pierwszy

Ezechiel numer dwanaście

Jeff Pippenger

2026-09-20

Poprzedni artykuł zakończył się akapitem o treści: „Przymierzne małżeństwo z roku 313 przedstawia ostateczne przymierzne małżeństwo władzy papieskiej ze Stanami Zjednoczonymi — naczelnym królem spośród dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Objawienia; mocą o dwóch rogach, której typem jest moc o dwóch rogach Francji. Historia, która rozpoczęła się wraz z Chlodwigiem w 496 roku i ostatecznie doprowadziła do dekretu Justyniana w 533 roku oraz intronizacji papieża w 538 roku, przedstawia historię od 1989 roku aż do niedzielnego prawa.”

Ronald Reagan został przedstawiony w typie przez Chlodwiga w 496 roku, a Donald Trump został przedstawiony w typie przez Justyniana w 533 roku. Dekret Justyniana został wydany pięć lat przed tym, jak papieżstwo wstąpiło na tron w 538 roku, a Edykt Mediolański — osiem lat przed pierwszym prawem niedzielnym z 321 roku. Zarówno dekret, jak i edykt odpowiadają drogowskazowi poprzedzającemu prawo niedzielne.

Reagan

W 1870 roku wojska włoskie zdobyły Rzym (20 września 1870 r.). Państwo Kościelne przestało istnieć jako państwo terytorialne, a papież Pius IX stał się „więźniem Watykanu”. Ponieważ nie istniało już żadne papieskie terytorium uznawane za suwerenne państwo, Stany Zjednoczone (podobnie jak wiele innych krajów) nie utrzymywały już formalnych stosunków dyplomatycznych z papieżem jako władcą świeckim. W październiku 1951 roku prezydent Harry S. Truman mianował generała Marka W. Clarka ambasadorem Stanów Zjednoczonych przy Watykanie. Silny sprzeciw szybko pojawił się ze strony wielu kościołów i organizacji protestanckich, które twierdziły, że nominacja ta narusza rozdział Kościoła od państwa. W styczniu 1952 roku generał Clark wycofał swoją kandydaturę.

10 stycznia 1984 roku prezydent Ronald Reagan i papież Jan Paweł II formalnie uzgodnili nawiązanie pełnych stosunków dyplomatycznych między Stanami Zjednoczonymi a Stolicą Apostolską. 9 kwietnia 1984 roku William A. Wilson (który pełnił już funkcję osobistego przedstawiciela Reagana) złożył listy uwierzytelniające i został pierwszym ambasadorem Stanów Zjednoczonych przy Stolicy Apostolskiej.

W ciągu trzydziestu trzech lat, od 1951 do 1984 roku, opór protestantyzmu wobec katolicyzmu rozproszył się. „Ramiona”, które w 496 roku przy Clovisie stanęły po stronie papieża, typologicznie przedstawiają Reagana od roku 1984 aż do 1989. Clovis przedstawiał usunięcie religii (pogaństwa), która powstrzymywała papieża przed ponownym dojściem do władzy, a do roku 1984 usunięty został opór protestantyzmu wobec wzrostu papieża. „Codzienna”

(pogaństwo) została usunięta, a Paweł opisuje to usunięcie oporu pogaństwa wobec papieżstwa jako „odstępstwo”.

Symboliczny kościół kompromisu, reprezentowany przez Konstantyna Wielkiego, oraz historia lat 313–538 przedstawiały okres, w którym kościół poszedł na kompromis i odpadł od wiary. Religia reprezentowana przez „508”, która wcześniej powstrzymywała napór władzy papieskiej, była typem odstępstwa protestantów w Stanach Zjednoczonych. Reagan był reprezentowany przez Chlodwiga. W 496 roku Chlodwig przekazał papieżstwu swoją „moc”, tym samym stanowiąc typ „nieświętego przymierza”, które zostało urzeczywistnione w latach Reagana. Chlodwig reprezentował również usunięcie „codziennej” w 508 roku. Rok 508 był typem roku 1984.

„Ten kompromis między pogaństwem a chrześcijaństwem doprowadził do rozwoju «człowieka grzechu», zapowiedzianego w prorocztwie jako przeciwstawiającego się Bogu i wynoszącego się ponad Boga. Ów potężny system fałszywej religii jest arcydziełem mocy szatana — pomnikiem jego usiłowań, by zasiąść na tronie i rządzić ziemią według własnej woli.” Wielki bój, 50.

Reagan słynnie nazwał Związek Radziecki „imperium zła” w przemówieniu z 1983 roku i postrzegał ateistyczny komunizm jako głębokie zagrożenie moralne i duchowe. On i Jan Paweł II zawiązali bliskie osobiste i polityczne partnerstwo przeciwko sowieckiemu komunizmowi. Obaj postrzegali tę walkę w kategoriach moralnych, a nawet opatrnościowych; Reagan prywatnie mówił o „Bożym Planie” mającym doprowadzić do upadku komunizmu. Reagan interesował się objawieniami fatimskimi (ostrzeżeniem, że „Rosja rozprzestrzeni swoje błędy”), a obaj przywódcy rozmawiali o wspólnym przekonaniu, że Bóg ocalił ich życie (obaj przeżyli zamachy w 1981 roku) w celu związanym z pokonaniem komunizmu.

Uczniowie Chrystusa

Reagan wychował się w wyznaniu Disciples of Christ, którego ojcowie założyciele nauczali wprost, że papież katolicyzmu jest antychrystem. Alexander Campbell, najwybitniejszy wczesny przywódca Kościoła Disciples of Christ, wielokrotnie utożsamiał papieżstwo z antychrystem. W debatach i pismach dowodził, że mały róg z Księgi Daniela 7, bestia z Objawienia 13 oraz człowiek grzechu z 2 Tesaloniczan 2 wszystkie wskazują na papieża Rzymu. Posługiwał się tymi identyfikacjami w publicznych debatach (w tym z katolickim biskupem Johnem B. Purcellem w 1837 roku). Barton W. Stone określał rządy papieża mianem prawdziwego antychrysta i „człowieka grzechu”. Walter Scott (inny wczesny ewangelista tego ruchu) pisał, że człowiek grzechu, papież rzymski, powstanie w Kościele chrześcijańskim i wywyższy się ponad Boga.

Matka Reagana, Nelle, była gorliwą członkinią wyznania Uczniów Chrystusa i wywarła główny wpływ religijny na jego dzieciństwo. Reagan został ochrzczony w kościele Uczniów Chrystusa w Dixon w stanie Illinois w wieku 11 lat i był tam aktywny jako nastolatek (w tym prowadził szkółkę niedzielą). Uczęszczał do Eureka College, który był związany z wyznaniem Uczniów Chrystusa.

„Ci, którzy popadają w zamęt w swoim rozumieniu słowa i nie dostrzegają znaczenia antychrysta, z pewnością opowiedzą się po stronie antychrysta. Nie ma już teraz dla nas czasu

na upodabnianie się do świata.” Kress Collection, 105.

Reagana typifikowali Kłodwig oraz kompromis Konstantyna Wielkiego. Reagan był także pierwszym z ostatnich ośmiu prezydentów od czasu końca w roku 1989. Jako pierwszy z ostatnich ośmiu prezydentów typifikuje Donalda Trumpa, który, podobnie jak Reagan, jest głęboko zdezorientowany co do prawdziwych celów papieżstwa i tego, kim jest papieżstwo.

Czy mogą dwaj iść razem, jeśli nie są zgodni? Amosza 3:3.

Szóste i ostatnie małżeństwo przymierza w jedenastym rozdziale Księgi Daniela występuje w historii, która rozpoczyna się w czasie końca w roku 1989 i kończy się w historii Donalda Trumpa.

„W działaniach podejmowanych obecnie w Stanach Zjednoczonych, aby zapewnić instytucjom i praktykom kościelnym poparcie państwa, protestanci idą śladami papistów. Co więcej, otwierają oni drzwi papieżstwu, aby odzyskało w protestanckiej Ameryce tę supremację, którą utraciło w Starym Świecie.” Wielki bój, 573.

Traktat małżeński z roku 313 oraz edykt mediolański odpowiadają historii roku 533, a dekret Justyniana z roku 533 zostanie ponownie wprowadzony w życie przez deklaratywnie chrześcijańską administrację, która już nie rozumie, że utożsamianie władzy papieskiej z instytucją chrześcijańską jest w najlepszym razie oksymoronem, a w najgorszym — zgubnym złudzeniem.

Kościół i państwo

W roku 457 p.n.e. trzeci dekret Artakserksesa przywrócił narodową suwerenność zarówno w zakresie władzy politycznej, jak i religijnej.

A ty, Ezdraszu, według mądrości Boga twego, którą masz w ręku swoim, ustanów namiestników i sędziów, aby sądzili cały lud, który jest po tamtej stronie Rzeki, wszystkich, którzy znają prawa Boga twego; a tych, którzy ich nie znają, nauczajcie. A ktokolwiek nie będzie wykonywał prawa Boga twego i prawa króla, niechaj bezzwłocznie będzie nad nim wykonany sąd, czy to ku śmierci, czy ku wygnaniu, czy ku konfiskacie dóbr, czy ku uwięzieniu. Ezdrasza 7:25, 26.

Trzeci dekret udzielił władzy do wykonywania sądu i wymierzania kary zarówno za naruszenie praw Bożych, jak i praw królewskich. Dekret ten wyznaczył początek proroctwa dwóch tysięcy trzystu lat, które dobiegło końca 22 października 1844 roku, gdy Chrystus nagle przyszedł do swojej świątyni. Wyznaczył on również początek proroctwa dwustu pięćdziesięciu lat, które zakończyło się w roku 207 p.n.e., w historii rozciągającej się między bitwami pod Rafią w 217 r. p.n.e. a Panium w 200 r. p.n.e. Przywrócenie zarówno cywilnej, jak i religijnej suwerenności w 457 r. p.n.e. wskazuje na dwojaką alfę, która znajduje dwa wypełnienia omegi. Oba wypełnienia omegi przedstawiają zamknięte drzwi: jedno dla protestanckiego rogu, a drugie dla republikańskiego rogu.

Pierwsze proroctwo dwóch tysięcy trzystu lat przedstawiało prawa Boże, a proroctwo dwustu pięćdziesięciu lat przedstawiało prawa króla. Te dwa proroctwa wskazują róg protestantyzmu i róg republikanizmu na bestii ziemskiej z Objawienia trzynastego. Republikański róg bestii ziemskiej

zostaje umieszczony pośrodku wersetów od jedenastego do szesnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Siedemnastoletni okres między Rafią a Panium zostaje przecięty przez jeden róg z podwójnego proroctwa trzeciego dekretu z 457 r. p.n.e. To dwojakie proroctwo wskazuje zarówno sąd nad ostatecznym ludem przymierza, jak i sąd nad narodem, w którym lud tego przymierza znajduje swoje korzenie.

I rzekł do Abrama: Wiedz na pewno, że potomstwo twoje będzie przybyszem w ziemi, która nie będzie ich ziemią, i będą im służyć; a oni będą ich uciskać przez czterysta lat. Lecz i ten naród, któremu będą służyć, Ja osądzę; a potem wyjdą z wielkim dobytkiem. Rodzaju 15:13, 14.

W księdze Ezechiela dzień 22 października 1844 roku jest typologicznie przedstawiony przez dzień 22 października 573 r. p.n.e. Jedna data oznacza początek sądu śledczego, a druga oznacza rozbrzmienie trąby Jubileuszu zarówno na początku, jak i na zakończenie procesu sądu. Obie daty są zbieżne i obie wskazują na zamknięte drzwi. Rok 1844 oznacza zamknięcie drzwi miejsca świętego, gdy Chrystus przeszedł do Miejsca Najświętszego. Rok 573 p.n.e. oznacza koniec czasu próby dla ludzkości, kiedy niewolnicy grzechu, którzy zostali odkupieni, otrzymują swoją wolność i nową ziemię na mieszkanie.

A jeśli nie zostanie wykupiony w tych latach, wtedy wyjdzie w roku jubileuszowym, on oraz jego dzieci wraz z nim. Gdyż synowie Izraela są moimi sługami; są moimi sługami, których wyprowadziłem z ziemi egipskiej: Ja jestem Pan, wasz Bóg. Kapłańska 25:54, 55.

Obie daty 22 października przedstawiają zamknięte drzwi zbliżającego się prawa niedzielnego. Okres próby dany adwentyzmowi rozpoczął się w 1844 roku i kończy się wraz ze zbliżającym się prawem niedzielnym, a okres próby dany Stanom Zjednoczonym również kończy się wraz ze zbliżającym się prawem niedzielnym. Oba te zakończenia są zgodne z dwoma świadkami daty 22 października: 2300 lat i dwustu pięćdziesięciu lat.

Dwieście pięćdziesiąt lat, które kończą się w historii pomiędzy Rafią a Paneas, dzieli okres dwóch bitew na dwie liczby symboliczne, które razem posiadają własne szczególne znaczenie. Dziesięć lat po Rafi, oznaczającej pogranicze, oraz siedem lat przed Paneas, która była bitwą stoczoną na równinie i zakończoną oblężeniem. Dziesięć i siedem jako symbol wskazują na moc smoka na podstawie kilku świadectw. Rok 207 p.n.e. umieszcza Trumpa, symbol bestii ziemi, pomiędzy werselem jedenastym a piętnastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, proroczo przygotowującego się, by przemówić jak smok, co jest przedstawione przez połączenie liczby dziesięć i liczby siedem.

Siedemnaście ma również znaczenie symboliczne i rozszerza historię od Rafii do Paneas poza Paneas, a także przed Rafię. Ptolemeusz IV Filopator panował jako król ptolemejskiego Egiptu od 221 r. p.n.e. do 204 r. p.n.e. i pokonał Antiocha Wielkiego pod Rafią w 217 r. p.n.e. Ptolemeusz zaczął panować przed Rafią i panował przez „siedemnaście” lat. Liczba siedemnaście przedstawia okres historyczny, który rozpoczyna się przed Rafią i rozciąga się poza bitwę pod Paneas oraz oblężenie Sydonu aż do zamknięcia czasu próby dla ludzkości, przedstawionego przez rok 330. Proroctwo dwustu pięćdziesięciu lat dotyczące okresu kościoła w Smyrnie rozpoczęło się w 64

roku i zakończyło się wraz z edyktem mediolańskim oraz traktatem małżeńskim z 313 roku.

Konstantyn Wielki reprezentuje historię zboru Pergamonu, a historia ta rozpoczęła się w roku 313 i zakończyła w roku 538. Pierwsze „siedemnaście” lat po zakończeniu dwustu pięćdziesięcioletniego proroctwa w 313 roku obejmuje trzy punkty orientacyjne. Rok 313 to Edykt Mediolański, rok 321 to pierwsze prawo niedzielne, a podział cesarstwa zostaje zaznaczony w roku 330. Rok 330 reprezentuje ostateczne prawo niedzielne, które wyznacza zamknięcie czasu próby dla ludzkości. Liczba siedemnaście rozpoczyna się zatem przed Rafią i kończy się długo po kampanii militarnej pod Panion i Sydonem. Werset szesnasty w 11 rozdziale Księgi Daniela reprezentuje prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych.

Proroctwo o Smyrnie wskazuje na znak oblężenia, który stanowi samo serce ostrzegawczego poselstwa Ezechiela. Drogowskaz poprzedzający ustawę niedzielną, przedstawiony przez dwa obrazy zniszczenia Jerozolimy, jest oblężeniem, lecz jest nim również Edykt Mediolański, który zapoczątkowuje formowanie się obrazu bestii.

Podczas oblężenia nastąpi traktatowy pochód małżeński. Jest on fraktalem pochodzenia małżeńskiego, który rozpoczął się wraz z Reaganem, jak to zostało przedstawione w typie przez Chlodwiga w 496 roku, lecz ostateczny pochód ku małżeństwu rozpoczyna się przy oblężeniu, zgodnie z dekretem Justyniana z 533 roku oraz z Edyktem Mediolańskim z 313 roku. Obydwa waymarki poprzedzają ustawę niedzielną. Rok 313 poprzedzał pierwszą ustawę niedzielną z 321 roku, a dekret z 533 roku poprzedzał ustawę niedzielną uchwaloną na trzecim Soborze Orleańskim w 538 roku. Jakiś rodzaj ustawodawstwa wypełni prorocze cechy zarówno dekretu Justyniana, jak i Edyktu Mediolańskiego, podczas gdy zostanie ustanowiony pewien rodzaj symbolicznego traktatowego małżeństwa.

Gdy ów dekret zostanie wydany, będzie już za późno, by się przygotować, albowiem drzwi łaski zostaną zamknięte przed protestanckim rogiem równie pewnie, jak zostały zamknięte podczas pierwszej Paschy w Egipcie. Następnie ustawa niedzielna, kolejny drogowskaz, wskazuje nie tylko, że obraz bestii został w pełni ukształtowany, lecz także na egzekwowanie znamienia bestii. Ustawa niedzielna wyznacza koniec czasu łaski dla republikańskiego rogu, ziemskiej bestii z trzynastego rozdziału Objawienia, równie niewątpliwie, jak faraon i jego wojsko zginęli w Morzu Czerwonym po Paschy.

Dwieście pięćdziesiąt lat, których zakończenie przypada na rok 207 p.n.e., identyfikuje Donalda Trumpa, przedstawionego przez Antiocha Wielkiego przygotowującego się do nadchodzącej kampanii, która rozpoczyna się na równinie Panion i kończy oblężeniem Sydonu. Po bitwie pod Panion dowódca ptolemejski Skopas z Etolii uciekł wraz z około 10 000 ocalałych żołnierzy do miasta Sydon. Antioch podążył za nim i obległ Sydon. Rząd ptolemejski w Aleksandrii wysłał odsiecz, lecz poniosła ona niepowodzenie. Wobec groźby głodu Skopas poddał miasto. Antioch pozwolił Skopasowi odejść; Skopas później powrócił do Egiptu, gdzie ostatecznie został stracony pod zarzutem zdrady i sprzeniewierzenia. Oblężenie Sydonu dopełniło podboju Celesyrii przez Antiocha po Panion.

Siostra White określa książkę Uriasza Smitha, *Daniel and the Revelation*, mianem „pomocnej ręki Boga”. Smith wskazuje dwuetapową kampanię Antiocha w swoim komentarzu do wersetów czternastego i piętnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

„Wychowanie młodego króla Egiptu zostało powierzone przez Senat Rzymski M. Emiliuszowi Lepidusowi, który wyznaczył Arystomenesa, starego i doświadczonego ministra owego dworu, na jego opiekuna. Jego pierwszym działaniem było przedsięwzięcie środków przeciw grożącej inwazji dwóch sprzymierzonych królów, Filipa i Antiocha.”

W tym celu wysłał Skopasa, sławnego wodza z Etolii, pozostającego wówczas na służbie Egipcjan, do jego ojczystego kraju, aby tam zebrał posiłki dla wojska. Wyposażywszy armię, wkroczył do Palestyny i Celesyrii (gdy Antioch był zajęty wojną z Attalosem w Azji Mniejszej) i podporządkował całą Judeę władzy Egiptu.

„W ten sposób sprawy zostały doprowadzone do stanu umożliwiającego wypełnienie się rozważanego przed nami wersetu. Antioch, zaprzestawszy wojny z Attalosem na rozkaz Rzymian, przedsięwziął szybkie kroki, aby odebrać Palestynę i Celesyrię z rąk Egipcjan. Na jego spotkanie został wysłany Scopas. W pobliżu źródeł Jordanu obie armie starły się ze sobą. [Panium] Scopas został pokonany, ścigany aż do Sydonu i tam poddany ścisłemu oblężeniu. Trzech najzdolniejszych wodzów Egiptu wraz z najlepszymi siłami zostało wysłanych, aby przerwać oblężenie, lecz bez powodzenia. W końcu Scopas, napotkawszy w posępnym i nieuchwytnym widmie głodu nieprzyjaciela, któremu nie był w stanie sprostać, został zmuszony do poddania się na haniebnych warunkach ocalenia jedynie życia; po czym jemu i jego dziesięciu tysiącom ludzi pozwolono odejść, odartych i nagich. Oto było zdobycie najlepiej obwarowanych miast przez króla północy; Sydon bowiem był, zarówno ze względu na swoje położenie, jak i umocnienia, jednym z najsilniejszych miast owych czasów. Oto była nieskuteczność oręża południa, by stawić opór, a także klęska ludu, który król południa obrał sobie; mianowicie Scopasa i jego sił etolskich.” *Daniel and the Revelation*, 257, 258.

Dwieście pięćdziesiąt lat, które kończy się w 207 p.n.e., wskazuje na Donalda Trumpa. Proroctwo o dwustu pięćdziesięciu latach, które kończy się w 313 roku wraz z traktatowym małżeństwem Wschodu i Zachodu oraz edyktem mediolańskim, wskazuje na uformowanie się obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych. Kościół Pergamonu, który rozpoczął się w 313 roku, przedstawia historię, w której chrześcijaństwo odpadło przez kompromis z religią pogaństwa, poprzedzający objęcie tronu przez władzę papieską. Pergamon i rok 313 są typem kompromisu, który jest przedstawiony przez uformowanie się obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych. Przedstawia to kompromis chrześcijaństwa i papieskiego Rzymu, albowiem religia katolicyzmu nie jest niczym więcej ani niczym mniej jak pogaństwem przebranym za instytucję chrześcijańską. Proroctwo o dwustu pięćdziesięciu latach, które rozpoczęło się w 1776 roku i kończy się w tym roku, również odnosi się do Stanów Zjednoczonych. Tak więc wszystkie trzy proroctwa o dwustu pięćdziesięciu latach odnoszą się do jakiegoś proroczego aspektu bestii ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy, a wszystkie trzy kończą się w obrębie proroczych linii przedstawionych przez liczbę siedemnaście.

Ustawa niedzielna jest momentem, w którym Stany Zjednoczone przemawiają jak smok, a mowa narodu wyraża się w działaniu jego władz ustawodawczych i sądowniczych.

„‘Mówienie’ narodu jest działaniem jego władz ustawodawczych i sądowniczych.” The Great Controversy, 442.

Trump nie jest ani władzą sądowniczą, ani ustawodawczą, toteż wkrótce mające nadejść prawo niedzielne zostaje ustanowione przez Kongres. Jednak każde działanie, które zapewnia poparcie dla władzy papieskiej, stanowi typ prawa niedzielnego. Dekret z roku 533 oraz edykt z roku 313 wyznaczają początek okresu, w którym kształtuje się obraz bestii. Zwieńczeniem jest wkrótce mające nadejść prawo niedzielne, a Jezus zawsze ilustruje koniec przez początek; dlatego działanie Trumpa dokonane poprzez rozporządzenie wykonawcze, które przyznałoby jakiegokolwiek „ustępstwo” antychrystowi biblijnego proroctwa, przedstawiałoby alfę ruchu, który kończy się dopiero przy omedze, gdy Stany Zjednoczone „wyrzekną się zasad swego rządu do tego stopnia, że ustanowią prawo niedzielne”.

„Wielu jest takich, nawet pośród tych, którzy angażują się w ten ruch na rzecz wymuszania święcenia niedzieli, którzy są zaślepieni co do skutków, jakie nastąpią w wyniku tego działania. Nie dostrzegają oni, że uderzają bezpośrednio w wolność religijną. Wielu jest takich, którzy nigdy nie zrozumieli roszczeń biblijnego sabatu ani fałszywej podstawy, na której opiera się instytucja niedzieli. Każdy ruch popierający ustawodawstwo religijne jest w istocie aktem ustępstwa wobec papieństwa, które przez tak wiele wieków nieustannie prowadziło wojnę przeciwko wolności sumienia. Zachowywanie niedzieli zawdzięcza swoje istnienie jako tak zwana instytucja chrześcijańska „tajemnicy nieprawości”; a jej narzucanie będzie faktycznym uznaniem zasad, które stanowią sam kamień węgielny rzymskiego katolicyzmu. Gdy nasz naród tak wyrzeknie się zasad swojego rządu, iż uchwali ustawę niedzielną, protestantyzm przez ten czyn poda rękę papieństwu; nie będzie to niczym innym jak tchnieniem życia w tyranie, która od dawna z gorliwą niecierpliwością wypatruje sposobności, by znów rzucić się ku czynnemu despotyzmowi.” Testimonies, tom 5, s. 711.

Każdy „ruch na rzecz ustawodawstwa religijnego jest w istocie aktem ustępstwa wobec papieństwa”, a ruchy te pojawiają się przed mającym wkrótce nadejść prawem niedzielnym.

„Dekret wymuszający oddawanie czci temu dniowi ma wyjść na cały świat. W ograniczonym stopniu już wyszedł. W kilku miejscach władza cywilna przemawia głosem smoka, podobnie jak pogański król przemawiał do hebrajskich jeńców.” Signs of the Times, 6 maja 1897.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.